

Wat is de ware eredienst? **(Romeinen 12:1 – startpreek jaarthema 'Eredienst')**

*Liturgie zondagmiddag 12 september 2010
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (1 Tim.1)
 Psalm 100
 Gebed
 Lezen: Romeinen 12:1-8
 Psalm 50:11
 Tekst: Romeinen 12:1
 Verkondiging
 Liedboek 473:1,2,3,4,5,10
 Avondmaalsformulier IV – Gezang 179a (geloofsbelijdenis)
 Tafel: Dankzegging – Romeinen 12:9-21 – Gezang 131:3,9
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Gezang 71 (1x gewoon, 2x canon in 3 groepen)
 Zegen van God (2 Kor.13)

Waar denk je aan bij het woord 'eredienst'?

Ik zou graag even handen zien.

Wie denkt daarbij als allereerste aan de zondagse kerkdienst?

Ja, de meesten van ons waarschijnlijk.

Wie denkt bij het woord 'eredienst' NIET aan de zondagse kerkdienst?

Niemand... Misschien een paar, die er al eerder over hebben nagedacht.

Ja, want anders zit dit gewoon in je systeem.

Wat is een auto? Nou, dat zijn die dingen die hier op het plein staan.

Wat is een orgel? Logisch, dat is dat ding met al die pijpen.

En wat is een eredienst? Dat is wat we hier zondags doen,
 met zingen en bidden en een preek.

Maar wat lezen we vanmiddag in Romeinen 12:1?

Dat je je leven aan God geeft, als een offer uit dankbaarheid,
 dát is de ware eredienst voor u.

Oftewel: eredienst is niet dat we met z'n allen naar een preek luisteren.
Eredienst is ook niet dat we samen mooie liederen zingen voor God.
Of dat ik als predikant voorga in de gebeden tot God.
Nee, eredienst begint zodra u straks weer buiten staat, op het kerkplein.
Wat u dán doet, wat u dán zegt, hoe u dán met elkaar omgaat.
Sterker nog: wat u morgen doet, op uw werk, of in uw vrije tijd...
Dáár begint de ware eredienst voor ons.

Eredienst is, zo leert de Bijbel ons hier,
dat je jezelf met de persoon die je bent ter beschikking stelt voor God.
HEER, U mag me hebben, helemaal.
Zegt U maar wat ik moet doen.
Zegt U maar hoe ik mijn tijd besteed,
waar ik mijn geld aan uitgeef,
met wie ik omga, en hoe,
wat ik van allerlei dingen vind, of niet vind...

Voelt u?

Je levert je restloos uit aan God.

Dát is eredienst.

Niet zozeer wat we hier doen op zondag.

Maar juist wat we doen van maandag t/m zaterdag.

*

Nou, ik kan me zo voorstellen
dat u hier nog niet direct in meegaat.
Al was het maar omdat we jarenlang niets anders gehoord hebben dan:
eredienst, dat is wat we hier doen,
hier komt het er dus ook op aan,
hier staan we met elkaar op heilige grond.

En dan roep ik op een willekeurige zondagmiddag ineens:

eredienst, dat is juist NIET wat we hier doen.

Kom op, draaf je dan niet een beetje door?

Natuurlijk, de rest van ons leven heeft er vast ook mee te maken.

Op zondag word je toegerust voor een léven in Gods dienst, tot Gods eer.

Maar daarmee is wat hier in de kerkdienst gebeurt

toch wel heel erg belangrijk?

Mag ik het vergelijken met wat Paulus hier doet,

in de brief aan de Romeinen?

Maar liefst elf hoofdstukken lang verkondigt hij de goede boodschap.

Liefdevol, soms even heel scherp.

Is dat dus belangrijk, of niet?

Nou, me dunkt. Elf hoofdstukken is niet bepaald niks!

En als je het zou lezen, proef je ook: dit doet er echt toe,

het gaat hier om zaken van leven en dood, hemel en hel.

Uitlopend op (11:33v) de aanbidding van God, als een mooi slotakkoord.

“Hem komt de eer toe tot in eeuwigheid. Amen.”

En toch... toch volgen er na dat ‘amen’ nog maar liefst 5 hoofdstukken.

Die Paulus opent met te zeggen:

en *dit* is nu jullie wáre eredienst!

Heilige grond, dat is niet maar hier in dit gebouw,

als je zit onder Gods woord.

Heilige grond, dat is als je straks weer buitenstaat.

En het leven weer ingaat.

En dan worden die 11 lange hoofdstukken van hiervóór ineens

teruggebracht tot één kernwoord: Gods barmhartigheid.

Daar komt alles wat Paulus gezegd heeft op neer.

Zoals we het hier vandaag vieren aan het avondmaal.

Jezus Christus, een volkomen verzoening van al je zonden!

Dat is alles.

Dat is het evangelie in een notendop.

En met een beroep op die barmhartigheid van God vraag ik u en jullie:

wil je je hele leven nu wijden aan Hem?

Want dáár is het God allemaal om begonnen!

Dat je leven weer spreekt van Zijn liefde.

*

Dat is de *wáre* eredienst voor u.

Het is de vraag of dat helemaal goed is vertaald.

Maar het is wel wat Paulus hier bedóelt.

Hij gebruikt termen die we kennen uit het Oude Testament.

Offer... nou, het leven onder het oude verbond werd bepááld door offers.

En die offers moesten heilig zijn inderdaad.

En God welgevallig.

Precies die termen neemt Paulus nu weer op.

Maar hij geeft er wel een totaal andere betekenis aan.

Offers, daarmee bedoelt hij geen dode dieren maar levende mensen.

Geen willoze slacht-offers maar mensen die zelf willen wat God wil.

En heilig, niet in de zin van volmaakt, zonder enig gebrek.

Maar afgezonderd van deze wereld, echt wezenlijk anders.

Niet gericht op wat in de samenleving gangbaar is,

maar verlangend naar wat goed is voor God.

Broeders en zusters, daarmee heeft onze eredienst voor God

dus een totaal ander karakter dan de tempeldienst in het OT.

Wij denken onwillekeurig toch al gauw

dat onze kerkdienst net zo iets is, alleen dan in een nieuw jasje ofzo.

Maar dat is niet zo.

Onze kerkdienst is niet te vergelijken met de tempeldienst in het OT.

Waarom niet?

Omdat heel die tempeldienst is volbracht.

Dat is nu precies die barmhartigheid van God, in onze tekst.

Natuurlijk, God zelf is niet veranderd.

Barmhartig was Hij ook al in het Oude Testament.

Zeker weten.

Niet voor niets is bij het avondmaal Psalm 103 favoriet!

Maar die barmhartigheid werd in het OT zichtbaar in de offers.

Steeds weer werd het volk erbij bepaald:

je hebt genade nodig,

het is je weer niet gelukt,

breng maar weer een offer voor je zonden,

en wijd je leven maar weer opnieuw aan Hem.

En troost je met de gedachte: er zál op een dag verlossing komen,

want Gods goedheid is zeer groot. (Ps 130)

Alle offers en rituelen in de tempel wezen dus voortdurend vooruit.

Naar Christus, die het volk eens voorgoed zou redden van hun zonden.

Maar dat is vandaag een feit.

Dat is vandaag onze basis: het is volbracht, eens en voorgoed!

Vanaf nu lopen de lijnen niet *vanuit* ons leven *naar* de verzoening,

nee de lijnen lopen *vanuit* de verzoening *naar* ons leven.

Niet voortdurend meer leven vanuit een tekort.

Maar mogen gaan leven vanuit Gods overvloed.

Zijn barmhartigheid, zoals die haar hoogtepunt vond in Christus.

Ja, we komen nog wel steeds samen, als volk van God.

Omdat we het steeds weer nodig hebben

om te horen over die barmhartigheid, in de verkondiging,
om het ook met elkaar te vieren, aan het avondmaal.
Maar dát is niet langer de ware eredienst voor God.
Er hoeft namelijk niets meer betaald te worden.
Er hoeft ook helemaal niets meer te worden verzoend.

Wij kunnen eindelijk weer volop gaan leven,
leven zoals ons leven bedoeld is.
Je tijd besteden in afhankelijkheid van Hem.
Je werk doen op een manier waar Hij van geniet.
Alles in verbondenheid met Hem.
Zelfs je liefdesleven,
zelfs de feesten die je viert,
zelfs het hangen voor de buis...
de besteding van je geld...
Je zaterdagavond,
je zondagmorgen...
Alles!

*

Legt dat de lat niet heel hoog?
Ja, ergens wel.

Ergens is het veel makkelijker om eredienst te betrekken
op wat we hier doen, die paar uur op zondag.
Dan heb je vaste orden van dienst.
En je spreekt met elkaar af: zo doen we het, en niet anders.
Dit lied kan wél in een dienst, dat niet.
En de wet, die lezen we volgens Exodus 20.
En eventueel nog op één andere manier, als dat is goedgekeurd.
En zo kun je nog meer afspreken wat past bij een kerkdienst, en wat niet.

Kijk, dat lijkt heel vroom.

En zo is het ook vast bedoeld.

Maar, zeg ik in alle liefde, het is *niet* wat Gód bedoelt.

Het is *niet* waar je Hém blij mee maakt.

Waar Gód een welgevallen aan heeft, zegt onze tekst,
dat is dat je jezelf aan Hem geeft.

HEER, U mag mij hebben, helemaal:

juist van maandag t/m zaterdag.

Neem mijn leven, Heer, alstublieft, zegt U maar wat ik moet doen.

Met mijn geld, met mijn lichaam, met mijn tijd...

Ergens ligt de lat heel hoog.

Als het dáár veranderen moet!

Als dát je eredienst is voor God.

Maar weet je? Hij omarmt je daarin.

Dat is Zijn barmhartigheid: Hij omarmt je, hoe dan ook.

Je zonden *zijn* verzoend, weet je nog?

Heel belangrijk dat je je dát realiseert.

Niet voor niets heeft Paulus daar 11 hoofdstukken aan besteed.

Niet voor niets hebben wij er een heel jaarthema aan besteed.

Gods genade, je kunt er niet genoeg over horen.

Ja, misschien wel met je hoofd, maar niet met je hart.

En juist dáár wil God je raken.

Zijn barmhartigheid, dat is Zijn warme hart voor jou.

Dat is niet bedoeld voor je hoofd allereerst, maar voor je hart.

Hij wil met je omgaan ván hart tót hart.

En als je het gevoel hebt dat de lat soms wel heel erg hoog wordt gelegd,
sta daar dan eens bij stil: waarom is dat?

Waarom struikel je in het NT over de aanwijzingen voor ons leven?

Niet maar de geboden, maar veel en veel meer dan dat.

Heel radicaal.

Voor ons gevoel een onbereikbaar ideaal.

Maar zou dat Gods bedoeling zijn?

Dat het een worst is die je wordt voorgehouden,
maar je kunt er nooit bij.

Natuurlijk niet, dat zou allesbehalve barmhartig van Hem zijn!!

Nee, wórdt maar wanhopig.

Maar dan om het vervolgens te zoeken bij Hem.

Zoals Paulus uitwerkt in vers 2.

Dáár begint het.

Niet dat je zegt: dit doe ik wel even, voor God.

Maar dat je zegt: wat is dit goed, ja wat is dit volmaakt.

HEER, dit ga ik zelf alleen absoluut niet redden.

Ik wil best bepaalde dingen voor U doen.

Maar dit... HEER, ontferm U.

Legt Ú het alstublieft in mij.

Hier ben ik,

helemaal met lege handen, en een gebroken hart...

Here Jezus, vult u mijn hart met Uzelf?

Kijk, precies dát is de ware eredienst, voor u en voor mij.

*

Weet u wat ik nou zo mooi vind?

Dat God aan de ene kant dus alles vraagt.

Maar dat Hij tegelijk heel erg kijkt naar wie Hij voor zich heeft.

Kijk maar hoe Paulus het als eerste concreet maakt,

in Romeinen 12:3-8.

Dan hebben wij het over een hoge lat.
Maar Paulus zegt: sla jezelf maar niet te hoog aan,
grijp in de dingen die je doet maar niet boven je macht.
Nee, denk verstandig over jezelf.
En daarmee bedoelt Paulus: kijk nou eens eerlijk wie jij bent.
Meet je niet aan een ander, die dit kan en dat doet...
Want dán leg je de lat inderdaad veel te hoog.
Blijf nou gewoon bij jezelf.
Wie ben jij?
En hoe heeft God jónu gemaakt?

Misschien ben jij wel helemaal geen prater.
Denk dan ook alsjeblieft niet dat jij het eigenlijk wél zou moeten,
in mooie woorden spreken over je geloof, ofzo.
Nee, wees maar gewoon wie je bent.
Past het bij jou om barmhartig te zijn voor een ander (slot vers 8),
daadwerkelijk hulp te verlenen aan een medemens in nood?
Geweldig! Maar geef dáárin dan wel álles, tot eer van God.
Blijmoedig,
omdat je Gods barmhartigheid voor jou hebt geproefd.

Misschien ben jij wel iemand die graag op bezoek gaat in de gemeente.
Geweldig! Geef dáárin dan alles, tot eer van God.
Heb niet het gevoel dat je eigenlijk ook nog op allerlei andere gebieden
actief zou moeten zijn in de kerk,
maar ga hier maar helemaal in op.
Enzovoorts.

Kijk, dáárin wordt deze eredienst concreet, gemeente.
Dat kan dus iedereen, zonder uitzondering.
Kijk maar eens goed wat bij je past.
En zoek dáármee het goede voor elkaar.

Zo wordt God geëerd.

Dat zijn voor ons vaak nog twee dingen.

Opnieuw: tot onze formulieren aan toe.

Tot Gods eer, èn tot opbouw van de gemeente.

Maar Romeinen 12 leert je: Gods eer, dat ís de opbouw van de gemeente.

Daar is dus ook niks zweverigs aan, niks verhevens.

Blijf maar gewoon de persoon die je bent.

En geef je zo aan elkaar.

Vol van Gods barmhartigheid.

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer,
10 september 2010